

[Waldorff.]

den momsforhøjelse, som man vil have igenem her, er bl. a., at man med ét slag forærer ejere af fast ejendom 10 mia kr. Det er de pristigninger, der indtræffer på de eksisterende bygninger som en konsekvens af, at nybyggeriet stiger med momsforhøjelsen. 10 mia kr. i forøring.

En anden af disse kendsgeninger er, at man har valgt lige præcis den form for finanspolitisk stramning, som giver den garanteret højeste arbejdsløshedseffekt. Over for det har man så totalt afvist en tale om inddragelse af kapitalgevinster på jord og fast ejendom.

Når man dertil lægger den klart asociale virkning, som momsen har, så burde man forvente, at en socialdemokratisk regering havde nogle meget tungtvejende grunde og et meget dybtgående politisk-økonomisk analysearbejde bag sig, inden man lod dette direkte angreb på den brede befolkning løbe af stabelen. Det har man imidlertid ikke.

Jeg citerede ved andenbehandlingen et svar, som skatteudvalget har modtaget, hvor man rent ud siger, at man ikke har det fjerneste begreb om, hvordan den finanspolitiske stramning virker på en typisk lønmodtagerfamilie. Dengang antydede jeg, ja, mere end antydede, jeg understregede faktisk muligheden af, at dette svar var et led i skatteministerens omfattende forsøg på at få virkeligheden til at tage sig anderledes ud, end den er. I mellemtiden er jeg kommet lidt i tvivl, om det ikke var for hård en påstand, og det skyldes, at skatteudvalget i mellemtiden har stiftet bekendtskab med nogle af de svar, som er kommet fra regeringens økonomiske sekretariat. For disse svar antyder faktisk, at man ikke har begreb om noget som helst. For det første siger man – det er i et svar i forbindelse med betænkningen – at forliget, hvad angår den finanspolitiske stramning, har ført til visse forskydninger i forhold til regeringens oprindelige oplæg, og det tør sandelig antydes. Men derefter siger man, at det næppe vil medføre nogle ændringer med hensyn til bl. a. beskæftigelsen. Det skulle altså ikke betyde det fjerneste, om man i stedet for en stramning, som greb ind i opsparingskvo-taen, laver et indgreb direkte i forbruget.

Over for det svar skal man sammenholde et andet, som det økonomiske sekretariat har sendt, hvor man siger det modsatte. Det er ganske vist også et helt andet sted i et helt andet svar, og det er nok forklaringen, fordi det op-

træder i tilfælde, hvor man har en interesse i at påstå det modsatte. Men det lyder, og jeg citerer:

»At skatter, der udredes ved salget af ejendommen, helt eller delvis vil kunne indgå i det finansielle opgør i forbindelse med ejerskiftet. De kan derfor ikke i samme grad som indkomstskatter og forbrugsafgifter forventes at blive afholdt ud af løbende indkomst, og deres virkning på det private forbrug vil derfor også være mindre.«

Det vil altså konkret sige, at i tilfælde som kapitalvindingskat, som SF har foreslået det – det er i den forbindelse, svaret er faldet – vil den arbejdsløshedsskabende effekt være mindre, end tilfældet er, hvis man griber ind i forbruget.

Et andet eksempel: I et bilag, som også er kommet i forbindelse med tillægsbetænkningen, hævder man, at de nye elementer i forliget, sygedagpengeordningen, investeringsfradrag, forbedrede afskrivningsregler, at disse ting påvirker betalingsbalancen i gunstig retning. Men nu er det faktisk sådan, at netop disse ting, de tre forslag her, de udgør langt den tungeste del af de oprindelige forslag fra VKQ-blokken, og det samme sekretariat har i et andet bilag til udvalget vurderet dem til en skattelettelser på 1–1,5 mia kr. Det er jo for lavt. Der er snarere tale om det dobbelte beløb. Men netop omkring denne blok af forslag siger man faktisk, at der netto ikke vil være sket nogen større ændring af betalingsbalancestillingen.

Det handler om de sandsynlige virkninger på længere sigt, når forslag er slået fuldt igenem, og samtidig siges det, at i den mellem-liggende periode vil der direkte blive tale om en betalingsbalanceforringelse. Altså det modsatte af hvad man nu påstår, efter at disse forslag indgår i et forlig.

Jeg synes, at disse eksempler er gode og ly-sende eksempler på den borgerlige økonomis dilettanteri, og i det skær bliver de borgerlige politikeres og også de socialdemokratiske politikeres dilettanteri fuldt oplyst. Man kan simpelt hen ikke regne et klap med, hvad der kommer fra den kant. På trods af alle mulige besværgelser og forsøg på tilsløringer er der altså intet, der kan dementere, at med momsforhøjelsen vendes den sidste gnist af håb, som man kunne have om flere arbejdspladser i forlængelse af augustforliget, til en meget sikker forvisning om, at forliget i sig selv skaber flere arbejds-løse.

Jeg kan bekræfte det, som hr. Ole Olsen har